

Kim eta olatuak

Kostaldeko herri txiki batean, hondartza urreztatuz eta zeru urdineko urez inguratuta, Kim izeneko mutil bat bizi zen. Kim bost urtekoa zen eta surflari amorratua zen. Ibiltzen ikasi zuenetik, ez zen egun bakar bat ere egon ozeanora bere surf taulan ibiltzera joan gabe.

Gaztea izan arren, Kimek asko ikasi zuen ozeanoari buruz. Olatu bakoitza ezagutzen zuen, haizearen xuxurlak entzuten zekien eta olatuen mugimendua aurreikus zezakeen begiradapean soilik. Baina jakinduria guzti hori gorabehera, oraindik ere gauza bat kudeatzen zuen zaila: bere nerbioak.

Surf saio baterako prestatzen zen bakoitzean, Kimek emozio nahasketa bat sentitzen zuen urdailean. Bihotza azkar taupaka ari zitzaion, eskuak izerditan eta hankak dardarka ari zitzaizkion apur bat. Uretara salto egin aurretik zeuden nerbioak ziren. Baina Kimek bazekien gainditu egin behar zituela surfaz gozatu nahi bazuen.

Goiz argitsu batean, eguzkia poliki-poliki ateratzen zen itsasoa argitzeko, Kimek erabaki zuen bere nerbioak garaitzeko garaia zela. Surf taula hartu eta hondartzarantz abiatu zen, nerbioak tximeletak urduri bezala dantzan zituela.

Hondartzara iritsi zenean, olatu ikusgarri batzuk ikusi zituen hondoan. Handiak eta indartsuak ziren, eta erronka bat egiten zioten ziruditen. Kimen nerbioak areagotu egin ziren, baina arnasa sakon hartu eta aitonaren aholkua gogoratu zuen: “Urduri sentitzen zarenean, imajinatu zeure burua uretan flotatzen ari den hosto bat bezala, olatuek eramaten zaituztela”.

Pentsamendu lasaigarri horrekin, Kim uretara sartu zen. Olatuak kulunkatzen sentitu zituen, baina lasai mantendu zen. Itsasgora eraman zedin utzi zuen bere burua, olatuak sortu eta desagertzen ziren bitartean bere inguruan miresmenez ikusiz.

Bat-batean, olatu erraldoi bat altxatu zitzaion aurrean. Kimek inoiz ikusi zuen handiena zen. Nerbioak berriro azaleratu zitzaizkion, zalantzan jarriz ea gainean ibiltzeko gai izango zen. Baina orduan, aitona irakatsi zion beste zerbait gogoratu zuen: “Erronka baten aurrean, arnasa sakon hartu eta fidatu zeure buruan”.

Konfiantza berri horrekin, Kimek gogor arraun egin zuen olaturantz. Bere surf taula olatuaren gandorretik altxatzen sentitu zuen, eta askatasun sentsazio deskribaezin batekin irristatu zen behera. Nerbioak sugarraren aurrean argizaria bezala urtzen zitzaizkion.

Esperientzia horren ondoren, Kimek konturatu zen nerbioak ez zirela bere etsaiak, erronken garrantzia eta horiek gainditzearen gogobetetasuna gogorarazten zioten lagunak baizik. Ordutik aurrera, surfean hasi aurretik urduri sentitzen zen bakoitzean, arnasa sakon hartu eta bere buruan konfiantza izaten zuen, nerbioen olatuek leku sinestezinetara eraman zezaketela jakinda.

Horrela, Kimek ozeanoaren sekretuak arakatzen jarraitu zuen, bihotza zirraraz beteta eta nerbioak bere lagun banaezin gisa zituela, abenturaren zorabioa konkistatzeko beste olatu bat besterik ez zela

gogoraraziz.